

Въ това време живото дяволче пошепна на сърдцето на майстора:

— Кажи на майстора да подари играчката на това момченце. То ще ѝ се радва отъ все сърдце и ще зарадва още толкова много деца, които никога не сж виждали играчка въ ржцетѣ си!

— Добре, ще му кажа, — отвърна сърдцето, и тозмигъ играчката издаде тънъкъ, радостенъ звукъ.

Майсторътъ стана, подаде кихашето дяволче на бедното момченце и рече:

— Вземи го. Азъ ти го подарявамъ.

*

Цѣла нощъ майка и синъ не мигнаха отъ радостъ. Чудното дяволче седѣше на счупената маса и все кихаше, все викаше „наздраве.“

На другия день момченцето събра другарчета, и всички отъ сърдце се радваха на чудната играчка.

Презъ нощта, когато майката и момчето заспаха, въ сиромашката кжщурка долетѣ свѣтлокрило ангелче, хвана живото дяволче за ржка и го от-

веде въ райската градина. Спрѣхна предъ сребристъ изворъ.

— Огледай се въ извора! — рече ангелчето.

Дяволчето се огледа. То бѣше вече цѣло бѣло.

Цѣлия день бѣлото дяволче игра съ децата въ райската градина.

Надвечеръ намѣри дѣда Господя и му рече:

— Хубаво е, дѣдо Господи, въ райската градина, но мене ми е по-хубаво при беднитѣ дечица, при доброто сърдце на най-добрия майсторъ на земята.

— Да бжде, както искашъ! — рече дѣдо Господъ и потупа миловно бѣлото дяволче по рамото. — Иди и носи радостъ на безрадостнитѣ по земята!

Изведнажъ паднаха рогата и бѣлата опашка на дяволчето, и ангелски криле израстнаха на раменетѣ му.

То литна къмъ бедната кжщурка, огрѣ съ небесна свѣтлина тъмната стаичка и остана за винаги да живѣе заедно съ сърдцето на майстора въ чудната играчка, която донесе чиста радостъ на беднитѣ дечица.

Ранъ-Босилекъ